

LOVE STORY

Chuyện tình

Tập một

ERICH SEGAL

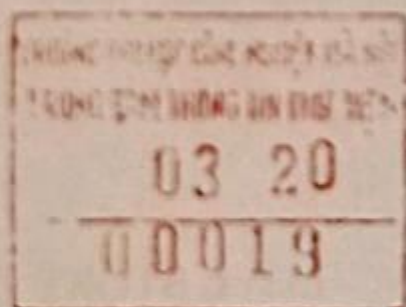

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

LOVE
STORY

Chuyện tình

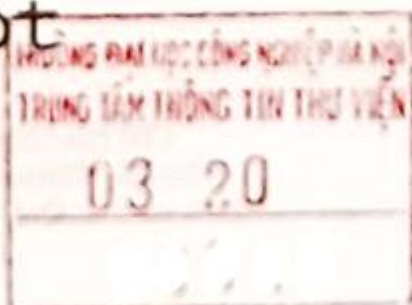
Tập một

LOVE STORY

Chuyện tình

Tập một

ERICH SEGAL

HOÀNG CƯỜNG dịch

NHÀ XUẤT BẢN TRÈ

Tặng Sylvia Herscher và John Flaxman

... namque... solebas

Meas esse aliquid putare nugas⁽¹⁾

1. Tiếng Latin, trích từ một bài thơ của thi sĩ La Mã Gaius Valerius Catullus (84? trước CN - 54? trước CN), có nghĩa là

* ... đã có thói quen

coi những thứ vật vãnh của tôi là những cái đáng giá.*

Tác giả ERICH SEGAL từng giảng dạy văn học Hy Lạp và Latin tại các trường Đại học Harvard, Yale và Princeton.

Biết kể gì đây về một người con gái hai mươi lăm tuổi đã từ giã cõi đời?

Kể rằng nàng đẹp, và vô cùng thông minh. Nàng yêu Mozart và Bach, yêu nhóm Beatles, và tôi nữa. Có lần, nàng bỏ tôi vào cùng một rọ với mấy gã chơi nhạc ấy, tôi hỏi nàng xếp bọn tôi theo thứ tự nào. Nhoèn miệng cười, nàng bảo: "Theo thứ tự chữ cái." Lúc đó, tôi cũng cười theo. Nhưng giờ đây, tôi tự hỏi trên bảng danh sách những người nàng yêu, nàng ghi tên tôi

bằng tên riêng - trong trường hợp ấy tôi xếp sau Mozart - hay bằng họ của tôi - trong trường hợp này tôi được len lỏi giữa Bach và nhóm Beatles. Dù thế nào, tôi cũng không phải là người đứng đầu. Nói ra thì có vẻ ngớ ngẩn song tôi không thể chịu được ý nghĩ ấy, vì tôi đã lớn lên với khái niệm là ở đâu tôi cũng phải là số một. Một thừa di sản gia đình, bạn hiểu không?

Đầu năm học cuối, tôi nhiệm phải thói quen đến học tại thư viện trường nữ sinh Radcliffe. Không phải chỉ vì cảnh vật ở đây đáng ngắm, cho dù phải thú thật nó không làm tôi thờ ơ mà ngược lại. Mà còn vì đây là một nơi yên tĩnh, không ai biết đến tôi, và sách tra cứu lại ít bị mượn. Hôm sau có giờ thi Sử mà hôm nay tôi vẫn chưa giờ được trang nào cuốn đầu tiên trong danh sách những cuốn cần đọc. Ấu đó cũng là một căn bệnh tràn lan ở Harvard. Tôi bước đến quầy thủ thư để kiểm lấy một trong những tập sách thông thái ấy mong nó sẽ giúp tôi thoát nạn ngày hôm sau. Quầy này có hai cô gái. Một cô cao ráo, kiểu người thường cặp nách một cái vợt quần vợt, còn cô kia là một con mèo con đeo kính. Tôi chọn Mèo con bốn mắt.

- Chỗ bạn có cuốn *"Sự suy tàn của thời Trung cổ"* không?

Cô nàng ngược mắt nhìn tôi, hỏi:

- Trường anh không có thư viện hay sao?

- Cô bạn ơi, sinh viên Harvard được quyền dùng thư viện Radcliffe mà.

- Tôi không nói đến quyền, anh sinh viên Dự bị a. Tôi nói đến đạo lý con người.

- Trường các anh có năm triệu đầu sách, còn ở đây chúng tôi vốn vụn chỉ có vài ba nghìn.

May cho tôi chưa, cô nàng thuộc loại đáo đé! Loại con gái nghĩ rằng số sinh viên Radcliffe bằng một phần năm số sinh viên Harvard cho nên họ thông minh gấp năm lần. Nói chung, đó là loại thiếu nữ mà tôi thích xắt ra thành mảnh nhỏ, nhưng ngay lúc này tôi cần đến cuốn sách khôn kiếp kia quá đi mất.

- Nay cô bạn, tôi cần đến cuốn sách khôn kiếp ấy lắm.

- Yêu cầu không được nói năng lỗ máng ở đây, anh Dự bị.⁽¹⁾

- Cái gì khiến cô bạn tin chắc tôi học Dự bị?

Cô gái bỏ cặp kính xuống rồi mới trả lời:

- Anh trông có vẻ ngốc và giàu.

- Nhảm rồi, - tôi bác lại - Sự thật là tôi thông minh và nghèo.

- Ô, không phải thế đâu, anh Dự bị ơi, tôi mới là thông minh và nghèo.

1. Prep School là một lớp dự bị đại học mà học sinh thường thuộc tầng lớp khá giả.

Nàng nhìn thẳng vào tôi với đôi mắt nâu. Được, có thể tôi trông có vẻ giàu có nhưng tôi sẽ không để cho một mèo con Radcliffe coi thường tôi, cho dù con mèo đó có đôi mắt đẹp đi nữa.

- Có thông minh cái gì? - tôi vặn hỏi.

- Thông minh là sẽ không nhận lời đi uống cà phê với anh.

- Nào tôi đã mời cô đâu.

- Ấy đây, anh đã thấy anh ngốc chưa?

Tôi xin giải thích với các bạn tại sao tôi đã mời nàng đi cà phê. Nhờ khôn ngoan biết đầu hàng vào giây phút quyết định - nghĩa là làm ra vẻ bỗng nhiên muốn mời - tôi đã mượn được cuốn sách cần. Và vì nàng không thể ra về trước giờ đóng cửa thư viện nên tôi có đủ thì giờ nhồi vào óc một số câu tử về bước chuyển tiếp từ sự lệ thuộc của vương quyền vào giới giáo sĩ sang pháp quyền ở cuối thế kỷ mười một. Trong kỳ thi, tôi được điểm A trừ, ngẫu nhiên đúng số điểm mà tôi đã thăm ban cho đôi chân của Jenny khi nàng lần đầu tiên bước ra từ quây thú thư. Tôi không thể nói là tôi cũng tặng ngần ấy điểm cho cách ăn mặc của nàng, nó hơi quá lời thôi so với sở thích của tôi. Tôi đặc biệt không ưa cái túi kiểu túi của người da đỏ mà nàng dùng làm ví. May mà tôi không nói ra vì sau đó tôi phát hiện chính nàng là người vẽ kiểu.

- Cô bạn ơi, sinh viên Harvard được quyền dùng thư viện Radcliffe mà.

- Tôi không nói đến quyền, anh sinh viên Dự bị ạ. Tôi nói đến đạo lý con người.

- Trường các anh có năm triệu đầu sách, còn ở đây chúng tôi vốn vụn chỉ có vài ba nghìn.

May cho tôi chưa, cô nàng thuộc loại đáo đé! Loại con gái nghĩ rằng số sinh viên Radcliffe bằng một phần năm số sinh viên Harvard cho nên họ thông minh gấp năm lần. Nói chung, đó là loại thiếu nữ mà tôi thích xắt ra thành mảnh nhỏ, nhưng ngay lúc này tôi cần đến cuốn sách khốn kiếp kia quá đi mất.

- Nay cô bạn, tôi cần đến cuốn sách khốn kiếp ấy lắm.

- Yêu cầu không được nói năng lỗ mắng ở đây, anh Dự bị.⁽¹⁾

- Cái gì khiến cô bạn tin chắc tôi học Dự bị?

Cô gái bỏ cặp kính xuống rồi mới trả lời:

- Anh trông có vẻ ngốc và giàu.

- Nhảm rồi, - tôi bác lại - Sự thật là tôi thông minh và nghèo.

- Ô, không phải thế đâu, anh Dự bị ơi, tôi mới là thông minh và nghèo.

1. Prep School là một lớp dự bị đại học mà học sinh thường thuộc tầng lớp khá giả.